

ДОРОТИ СЕЙЪРС
ЗАБАВНИЯТ ЕПИЗОД С
ВЪПРОСНАТА БУКВИЧКА

Превод от английски: Виолина Хаджидемирева, 1984

chitanka.info

Постоянно и недостойно любопитство направляваше (макар че това едва ли е най-точната дума в случая) непрофесионалната детективска кариера на лорд Питър Уимзи. Навика да задава глупави въпроси — естествен за юношата, въпреки че е доста дразнещ — той запази дълго след като на безупречния му камердинер Бънтър бе възложено да бръсне четината от брадата му и да се грижи за неизбежните доставки и запаси от коняк „Наполеон“ и пури марка „Viliar y Viliar“. Беше тридесет и две годишен, когато сестра му Мери го прекръсти Слонска рожба^[1]. От идиотските му въпроси (в присъствието на брат му, херцога на Денвър, който се изчерви заради него) с какво е тапицирана прословутата възглавница, на която седи Председателят на камарата на лордовете, държавникът, който заемаше това място в онзи момент, реши да провери как стоят нещата в промеждутък на бездействие и в дълбините ѝ откри прочутото диамантено колие на маркиза Ритъл, изчезнало в деня на откриването на Парламента и надеждно потулено от един чистач. От това, че преследваше главния инженер на Би Би Си да му обясни що е „Високочестотно трептене и как се предизвиква“, негова светлост между другото разкри голямата банда на Плофски от конспиратори-анархисти, които бяха възприели кодова свръзка чрез методична система от радиосмущения, наслагвани на вълната на радио Лондон и съответно излъчвани от мощен предавател в радиус от около седемстотин-осемстотин километра за голямо разочарование на слушателите от Великобритания и Европа. Той започна да досажда на светските, ако не и толкова благопристойни люде, като си науми да слиза до станциите на метрото по стълбите, макар че единственото интересно нещо, което намери там, бяха изпоцапаните с кръв обувки на убиеца от площад Слоун. А пък когато поправяха канализацията на Глегс Фоли, докато се пречкаше и спъваше работата на водопроводчиците, неочаквано стигна до откритието, което изпрати на бесилката гнусния отровител Уилям Гордлестоун Чити. От споменатото дотук става ясно защо верният Бънтър съвсем не се изненада, когато една априлска сутрин беше известен за внезапната промяна в програмата.

Пристигнаха на гара Сен Лазар рано, за да изпратят багажа си. Бяха пътували три месеца из Италия просто за развлечение, а след това последваха две приятни седмици в Париж. Сега, на път обратно за

Англия, имаха намерение да погостуват за малко на дука на Сан-Кроа в Руан. Лорд Питър се позавъртя из чакалнята, купи си един-два вестника с повече картинки, но очите му шареха из тълпата. Погледът му на познавач се спря на стройно момиче, подстригано по момчешки и с лице на парижко гаменче, но беше принуден да признае, че глезените му не са чак дотам изящни; помогна на възрастна дама да обясни на продавача от павилиончето за вестници, че търси карта на Париж, а не пощенска картичка, изпи набързо един коняк на една от зелените масички в дъното на залата и реши да отиде да види какво прави Бънтър с багажа.

За половин час Бънтър и носачът се бяха придвижили до втора позиция в огромната опашка, защото, както обикновено, една от теглилките беше повредена. Пред тях беше застанала малка възбудена групичка — младата жена, която лорд Питър беше забелязал в чакалнята, мъж на около тридесет години с нездрав тен на лицето, носачът им и чиновникът от регистрацията, който нетърпеливо надничаше от малкото си гише.

— Mais je te repete que je ne les ai pas — каза бледният мъж разпалено. — Voyons, voyons. C'est bien toi qui les as pris, n'est-ce pas? Eh bien, alors, comment veux-tu que je les aie, moi?

— Mais non, mais non, je te les ai bien donnees la-haut, avant d'aller chercher les journaux.

— Je t'assure que non. Enfin, c'est evident! J'ai cherche partout, que diable! Tu ne m'as rien donne, du tout, du tout.

— Mais puisqu'e je t'ai dit d'aller faire enregist-er les bagages! Ne faut-il pas que je t'aie bien remis les billets? Me prends-tu pour un imbecile? Va! On n'est pas depourvu de sens! Mais regarde l'heu-re! Le train part a 11 h. 20 m. Cherche un peu, au moins.

— Mais l'uisque j'ai cherche partout — le gilet, rien! Le jacquet rien, rien! Le pardessus — rien! rien! rien! C'est toi...^[2]

В този момент носачът им, подтикван от отчаяните викове и трополене на опашката и от следващите една след друга обиди от страна на носача на лорд Питър, се намеси в спора:

— P't-etre qiT m'sieur a boute les billets dans son pantaion^[3] — предположи той.

— Triple idiot! — сонна му се пътникът — Je votis le demande est-ce qu-ori a jamais entendu parlor dc mettre des billets dans son pantaion?

Jamais!^[4]

По носачите във Франция са „демократи по душа“, нещо повече — те са много зле платени. Безграничната търпимост на английските им колеги няма нищо общо с тях.

— Ah — каза той, пусна двете тежки чанти на земята и се огледа наоколо за морална подкрепа. — Vous dites? En voila dti joli! Allons, mon p'tit, ce n'est pas parce qu'on porte un faux-col qu'on a le droit d'insulter les gens.^[5]

Спорът щеше да се превърне в истинска свада, ако младият мъж случайно не беше открил липсващите билети — и то пак в джоба на панталона си, — та регистрацията на багажа му продължи, а тълпата показва явно облекчение.

— Бънтър — обърна се негова светлост с гръб към групичката, докато си палеше цигара, — отивам да сменя билетите. Потегляме направо за Лондон. Носите ли си оная машинарийка за моментални снимки?

— Да, ваша светлост.

— Тази, с която можете да снимате незабелязано, без да я вадите от джоба?

— Да, ваша светлост.

— Трябва ми снимка на тези двамата.

— Да, ваша светлост.

— Аз ще се оправя с багажа. Телеграфирайте на дука, че неочаквано са ме повикали у дома.

— Разбрано, ваша светлост.

Лорд Питър не заговори повторно по въпроса, докато Бънтър не се зае с гладенето на панталоните му в кабината им на борда на „Нормания“. След като се убеди, че младата двойка, която беше възбудила любопитството му, е на кораба и пътува втора класа, той най-стриктно избягваше контакти с тях.

— Направихте ли снимките?

— Надявам се, ваша светлост. Знаете, ваша светлост, че кадърът бяга, когато се снима от вътрешния джоб на сакото. Опитах на три пъти и вярвам, че поне веднъж съм успял.

— Кога, по възможност най-бързо, бихте могли да ги проявите?

— Веднага, ако ваша светлост пожелае. В куфара си имам всичко необходимо.

— Ех, че забавно! — каза лорд Питър и нетърпеливо намъкна свилена пижама в бледомораво. — Да помогна ли с нещо — да поддържа шишетата, а?

Мистър Бънтър наля стотина грама вода в една четвъртлитрова мензура и подаде на повелителя си стъклена пръчица и едно съвсем малко пакетче.

— Бъдете така добър, ваша светлост — каза той, като залости вратата, — да разбъркате бавно съдържанието на бялото пакетче във водата и щом то се разтвори, да прибавите съдържанието на синьото пакетче.

— Почти като онова очистително, което шуми, като смесваш двата праха — каза развеселен негова светлост. — Газирано ли е?

— Слабо, ваша светлост — отговори специалистът и поръси малко кристалчета натриев хипосулфит във ваничката.

— Жалко — каза лорд Питър. — Бих казал, Бънтър, че приготвянето на разтвори е безкрайно досадна работа.

— Да, ваша светлост — отговори невъзмутимо Бънтър. — Винаги съм възприемал тази част от процедурата като изключително пипкава.

Лорд Питър злонравно развъртя стъклената пръчица.

— Само почакайте да стигнем до гара Ватерло — закани се той.

След три дни лорд Питър Уимзи седеше в препълнената с книги всекидневна на улица „Пикадили“ 110 А. Върху масата букет жълти нарциси с дълги дръжки се усмихваха на пролетното слънце и кимаха на ветреца, който нахлуваше игриво през отворения прозорец. Вратата се отвори и негова светлост вдигна поглед от красивото издание на приказките на Лафонтен с приложения към него илюстрации от Фрагонар, които той разглеждаше с помощта на лупа.

— Добро утро, Бънтър. Свършихте ли нещо?

— Установих, ваша светлост, че младата особа, за която става дума, вече е взета на работа от по-възрастната херцогиня на Медуей. Казва се Селестин Берже.

— Не сте докрай прецизен за разлика от друг път, Бънтър. Само в театралните постановки съществува името Селестин. Трябваше да кажете „под името Селестин Берже.“ А мъжът?

— Той се е установил на този адрес, ваша светлост — на улица „Гилфорд“, в Блумсбъри.

— Отлично, драги ми Бънтър. А сега ми подайте „Кой кой е“.
Беше ли неприятна задача?

— Не особено, ваша светлост.

— Предполагам, че някой ден ще ти предложи нещо, което никак няма да ти е по вкуса — каза негова светлост, — ти ще ме напуснеш, а аз ще си прережа гърлото. Благодаря ти. Отивай да играеш. Ще обядвам в клуба.

Книгата, която Бънтър подаде на работодателя си, наистина носеше заглавието „Кой кой е“, изписано с едри букви върху корицата, но не би могла да се намери в нито една обществена библиотека или книжарница. Беше обемист ръкопис, плътно изписан отчасти с дребния, почти печатен почерк на мистър Бънтър, отчасти със спретнатия, но почти нечетлив почерк на лорд Питър. Съдържаше биографии на най-неочаквани хора и най-неочаквани факти от живота на най-известни хора. Лорд Питър отгърна на дългите обяснения под името на овдовялата херцогиня на Медуей. Четенето явно го изпълни със задоволство, защото след известно време той се поусмихна, затвори книгата и отиде до телефона.

— Да, херцогинята на Медуей е на телефона. Кой е насреща?

Дълбокият, дрезгав старчески глас прозвуча приятно за лорд Питър. Той сякаш виждаше властното лице и изправената стойка на най-голямата красавица в Лондон през шейсетте години.

— Питър Уимзи, ваша светлост.

— Нима! Здравейте, млади човече! Завърнали сте се след скитането си из Континента?

— Току-що, и копнея коленопреклонно да засвидетелствувам привързаността си към най-чаровната дама в Англия.

— Господ да ви поживи, дете, говорете направо — настоя херцогинята. — Момче като вас не би отрупало с ласкателства една стара жена за няма нищо.

— Искам да ви се изповядам, херцогиньо.

— За друго време сте роден — измърка доволно гласът. — Пилеете дарбите с детинщини.

— Ето защо искам да говоря с вас, херцогиньо.

— Е, добре, мили мой, ако имате грехове, за които си струва да се чуе, ще се радвам да ме посетите.

— Изящната ви любезност може да се сравни само с чара ви. Ще намина днес следобед.

— Вкъщи съм си само за вас и за никой друг. Е, чакам ви.

— Целувам ви ръка, скъпа госпожо — изрече лорд Питър и чу гърлен смях в слушалката.

* * *

— Каквото и да говорите, херцогиньо — каза лорд Питър, седнал почтително на столчето пред камината, — но вие сте най-младата жена с внуци в Лондон, без да изключвам майка си.

— Милата Хонория е направо дете — отвърна херцогинята. — Имам двадесет години в повече зад гърба си и съм достигнала възрастта, когато човек започва да се хвали с годините си. Ще направя всичко възможно да видя и правнуци, преди да умра. Силвия ще се омъжва след две седмици за глупавия син на Атънбъри.

— Абкок?

— Същият. По-лоши кучета от неговите не съм виждала, а той различава шампанско от сотерн само защото едното се пени. Но Силвия също е глупава, момчето ми, и предполагам, че ще я карат великолепно. По мое време жената трябваше да има или ум, или красота — за предпочитане и двете. В наши дни е достатъчно да си плоска като дъска. Доброто общество съвсем загуби здравия си разум с премахване ветото в Камарата на лордовете. Изключвам вас, Питър. Вие имате дарби. Жалко, че не се занимавате с политика.

— Боже опази!

— При сегашното положение на нещата може и да сте прав. По мое време имаше велики личности. Милият Диззи^[6]. Ясно си спомням как всички ние се стараехме да го спечелим, когато почина съпругата му — Медуей се беше поминал година по-рано, — но той беше толкова погълнат от онази глупачка от Брадфорд, която не беше прочела и ред от книгите му, а и да беше, не би ги разбрала. А сега Абкок се кандидатира за Парламента и ще се жени за Силвия.

— Не сте ме поканили за сватбата, скъпа херцогиньо. Това така ме огорчава — въздъхна негова светлост.

— Господ да ви поживи, дете, не аз изпращам поканите, но предполагам, че брат ви и досадната му съпруга ще присъствуват. Разбира се, че и вие ще дойдете, щом искате. Нямах представа, че имате слабост към сватбите.

— Не знаехте ли? — каза Питър. — Имам особена слабост към тази сватба. Ще ми се да видя лейди Силвия облечена в бял атлаз, със семейните дантели и диаманти, и да се разчувствувам по дните, когато моят фокстериер направи куклата ѝ на парцали.

— Добре, миличък, така да бъде. Елате по-рано, за да ме подкрепяте. Колкото до диамантите, ако не беше семейна традиция, Силвия нямаше да ги сложи. Има нахалството да се оплаква от тях.

— Мислех, че са измежду най-хубавите, които съществуват.

— Така е. Но тя казва, че обковката е грозна и старомодна, че не обичала диаманти и че не подхождали на роклята и. Що за глупост! Да сте чували за момиче, което не харесва диаманти? Искала нещо романтично и феерично с перли. Много ме ядосва това момиче.

— Обещавам да се възхитя гласно — каза Питър. — И да се възползувам от факта, че се познаваме толкова отдавна, за да и кажа, че е магаре и прочие. Радвам се, че ще ги видя. Кога ще ги извадят от сейфа в банката?

— Мистър Уайтхед ще ги донесе вечерта преди сватбата — отвърна херцогинята — и аз ще ги прибера в сейфа в моята стая. Елате в дванадесет, за да ги разгледате на спокойствие.

— Би било чудесно. И гледайте да не изчезнат през нощта.

— Ами, къщата ще бъде претърпкана с полицаи. Толкова е досадно! Но ми се струва, че не би могло да се избегне.

— Мисля, че така е добре — каза Питър. — У мен има нездрава симпатия към полицията.

* * *

Сутринта в деня на сватбата като резултат от старанието на Бънтър лорд Питър беше блестящ и елегантен — за чудо и приказ. Косата му с цвят на иглика представляваше изящно произведение на изкуството и да бъде скрита под цилиндър беше равносилно да затвориш слънцето в урна от черен кехлибар; гетите, светлите му

панталони и безупречно лъснатите обувки допълваха монохроматичната симфония. Само след най-пламенни молби успя да убеди своя тиранин да му разреши да вземе във вътрешния си джоб две мънички фотографии и тъничко писмо от чужбина. Мистър Бънтър, също безупречно облечен, го последва в таксито. Точно по обяд те се появиха под раирания сенник, който красеше входа за дома на херцогиня Медуей на Парк Лейн. Бънтър бързо изчезна към задния вход, а негова светлост се изкачи по стълбището и поиска да бъде представен на възрастната херцогиня.

Повечето от гостите все още не бяха пристигнали, но къщата гъмжеше от възбудени хора, които се носеха безшумно насам-натам с цветя и молитвеници в ръце, а същевременно потракването на съдове и прибори за хранене откъм трапезарията издаваше подготовката за пищна гощавка. Лакеят отиде да извести за идването на лорд Питър, след като го въведе във всекидневната, а там беше криминалният инспектор Паркър, близък приятел и предан колега на лорда, и в момента бе застанал на пост, но в цивилно облекло, край скъпата колекция от слонова кост. Лорд Питър го поздрави със задушевно ръкостискане.

— Спокойно ли е засега? — осведоми се той.

— Всичко е наред.

— Получихте ли известието ми?

— Разбира се. Пуснал съм трима от моите хора да следят приятеля ви от улица „Гилфорд“. А тук момичето е все пред очите ни. Занимава се с перуката на старата дама и разни такива неща. Май не е от най-скромничките.

— Учудвате ме — каза лорд Питър и като видя как приятелят му се усмихна накриво, добави: — Наистина е така. Не говорите сериозно, нали? Това би помело всичките ми предположения.

— Е, нищо особено, върти очи и не си затваря устата — това е всичко.

— А как си гледа работата?

— Не съм чул да се оплаквах. Как попаднахте на тези двамата?

— Чиста случайност. Естествено може и да съм сбъркал.

— Получихте ли някаква информация от Париж?

— Бих искал да не използвате тази фраза — заяде се лорд Питър. — Това сте вие, копоите — все лаете. Ще взема да ви изоставя

някой ден.

— Прощавайте — рече Паркър. — Втора природа, нали знаете.

— Точно с тези неща трябва да се внимава — отвърна негова светлост със сериозност, която като че ли беше малко не на място. — Човек може да се предпази от всичко друго, но не и от номерата на второто си аз. — Той отиде до прозореца, който гледаше към входа за доставки. — О-хо, ето го нашето пиленце.

Паркър се присъедини към него и видя елегантната късо подстригана глава на францужойката от гара Сен Лазар, прихваната с кокетно завързана черна кордела. Някакъв човек с кошница бели нарциси беше позвънил и, изглежда, се опитваше да ги продаде. Паркър леко открехна прозореца и те чува Селестин да казва с подчертан френски акцент: „Не, благодарря за днес нищо.“ Мъжът продължи монотонно да нарежда каквото си знае и и напъха в ръцете голям букет бели цветя, но тя възкликна сърдито, сложи ги обратно в кошницата, тръсна глава, въртна се и хлопна наперено вратата. Мъжът се отдалечи с мърморене. Слабоват, нездрав на вид безделник с раиран каскет се отлепи от стълба на лампата насреща и се повлече по улицата след него, а същевременно хвърли едно око нагоре към прозореца. Мистър Паркър погледна към лорд Питър, кимна и леко махна с ръка. Тозчас мъжът с раираното кепе измъкна цигарата от устата си, загаси я, тикна угарката зад ухото си и се отдалечи, без да се оглежда повече. — Много интересно — каза лорд Питър, когато и двамата се скриха от погледа. — Я чуйте!

Над главите им се разнесе трополене от бягащи нозе, викове и всеобщо вълнение. Двамата мъже се втурнаха към вратата в мига, когато младоженката се спусна обезумяла по стълбите с рояк шаферки след нея и възвести с истеричен писък: „Диамантите! Откраднаха ги! Няма ги!“

В дома тозчас се вдигна врява: слугите и доставчиците се струпаха в салона; бащата на младоженката изскочи от стаята си по великолепно бяла жилетка, но без сако; младата херцогиня Медуей връхлетя върху мистър Паркър с иск нещо да се направи; а икономът, който и до смъртта си не се съвзе от позора, излетя от килера за провизии с тирбушон в едната ръка и безценна бутилка с отлежал портвайн в другата и я размахваше със сила, равна на тази, с която градският глашатай удря камбаната. Единствено възрастната

херцогиня се появи с достойнство, заслиза плавно като кораб с вдигнати платна и повлече Селестин след себе си с увещания да не бъде толкова глупава.

— Успокойте се, момиче — каза вдовицата. — Човек ще си помисли, че ви убиват.

— С ваше разрешение, херцогиньо — изрече мистър Бънтър, изникнал изневиделица с обичайната си невъзмутимост, и хвана здраво разтревожената Селестин за рамото с думите: — Успокойте се, млада жено!

— Но нещо трябва да се направи — извика майката на младоженката. — Ох, как можа да се случи!

В този момент криминалният инспектор Паркър взе думата. Това беше най-вълнуващият и драматичен момент през цялата му кариера. Величественото му спокойствие дойде като упрек към разкудкудякалите се благородници около него.

— Ваша светлост — каза той, — няма причина за тревога. Взели сме мерки. Престъпниците и скъпоценностите са в наши ръце благодарение на лорд Питър Уимзи, който ни инф...

— Чарлс! — изрече лорд Питър със смразяващ глас.

— ... ни предупреди за подготвяното похищение. Един от нашите хора сега ще доведе откъм парадния вход единия от престъпниците — мъжа, заловен с диамантите на ваша светлост. — Всички се обърнаха натам и наистина видяха безделника с кариерния каскет и един униформен полицай да влизат, а продавачът на цветя беше помежду им. — Другият престъпник — жената, която отмъкна ключа от сейфа на ваша светлост, е тук. Не, няма да успеете — добави той, когато Селестин с порой апашки ругатни, които за щастие никой не владееше френски до степен, че да разбере, се опита да измъкне пистолет от пазвата на строгата си черна дреха. — Селестин Берже — продължи той, след като прибра оръжието в джоба си, — в името на закона вие сте арестувана и ви предупреждавам, че всичко, което казвате, ще се запише и ще се използва като улика срещу вас.

— Господ да ни е на помощ — каза лорд Питър, — с това ще вдигнете съдебната зала във въздуха. А вие сгрешихте името, Чарлс. Дами и господа, позволете ми да ви представя Жак Льоруж, известен под името Санкюлота — най-младия и най-хитър мошеник, който

някога е фигурирал в досиетата на Palais de Justice^[7] — краде, разбива каси, преоблича се като жена, какво ли не прави.

Ахнаха. Жак Санкюлота изпусна една ругатня и направи гримаса към Питър.

— C'est parfait — каза той, — toutes mes felicitations^[8], милорд, опасен ченге, така викате вие, hein? — добави той, като се усмихна на Бънтър. — Търпелив англичанин на опашка зад нас на гара Сен Лазар. Моля да кажете как вие ме разпознава да знам за следващия път.

— Бях ви споменал, Чарлс — каза лорд Питър, — колко е лошо човек да не внимава, когато говори. Това ви издава. Във Франция всяко момче е научено да употребява прилагателни от мъжки род, когато говори за себе си. То казва: „Que je suis beau!“^[9] Но на едно малко момиченце вкъщи му се втълпява, че то е жена и трябва да казва: „Que je suis belle!“^[10] Сигурно е ужасно трудно да се правиш на жена. Когато на гарата чуя развълнувана млада жена да казва на спътника си „За луд ли ме смяташ?“, изпускането на една буквичка, която трябва да значи женски род, събужда любопитството ми. Толкоз! — обобща набързо той. — Оставаше просто да накарам Бънтър да ги снима и да се свържа с нашите приятели от Скотланд Ярд и органите на обществената безопасност във Франция.

Жак Санкюлота отново му кимна.

— Още веднъж да поднеса поздравления на милорд. Вие сте единствен англичанин, когото съм срещал, способен да възприеме красотата на нашия език. За в бъдеще много ще внимавам с въпросната буквичка.

С много страшен вик възрастната херцогиня Медуей пристъпи към лорд Питър.

— Питър — рече тя, — значи ли това, че сте знаели и въпреки всичко сте позволили през последните три седмици един млад мъж да ми приготвя леглото, да ме облича и разсъблича?

Негова светлост беше поне достатъчно благовъзпитан, та се изчерви.

— Херцогиньо — продума той смирено, — честна дума, до тази сутрин не знаех нищо с абсолютна сигурност. А и полицията така много искаше да ги залови на местопрестъплението. С какво да ви засвидетелствувам своето разкаяние? Да накълцам ли на парчета това облагодетелствувано нищожество?

Мрачно стиснатите старчески устни леко се отпуснаха.

— В края на краищата — каза херцогинята с явно задоволство от съзнанието, че ще шокира снаха си — много малко жени на моята възраст биха могли да се похвалят с подобно нещо. Изглежда, момчето ми, че ще си отида от този свят така, както съм живяла.

Защото херцогиня Медуей беше наистина забележителна фигура сред съвременниците си.

[1] В детската книжка „Приказки“ от Р. Киплинг герой от „Малкото слонче“, който непрекъснато задава въпроси. — Б. пр. ↑

[2] — Повтарям ти, че не са у мен. Хайде, хайде, нали ти ги взе? Е как тогава искаш да са у мен.

— Не и не, аз наистина ти ги дадох още там горе, преди да отидеш за вестници.

— Уверявам те, че не си. Впрочем — това е очевидно! Та, по дяволите, аз ги търсих навсякъде. Ти нищо, ама съвсем нищо не си ми давал.

— Но нали ти казах да регистрираш багажа. Не ти ли върнах тогава билетите? Ти за луд ли ме вземаш? Я се махай! И аз си имам чувства! Виж само колко е часът! Влакът тръгва в 11,20 ч. Разтършувай се малко!

— Търсих ги навсякъде — в жилетката — нищо. В самото — пак нищо! В пардесюто — нищо, нищичко! Ти си ... ↑

[3] — Може би господинът е мушнал билетите в джоба на панталона си. ↑

[4] — Формен идиот! Питам ви, къде се е чуло и видяло билети да се пъхат в джоб на панталон! Никога... ↑

[5] — Какво чувам! И таз хубава! Е, малкияг ми, като си се издокарал, това не значи още, че можеш да обиждаш хората. ↑

[6] Бенджамин Дизраели (1804—1881) — английски държавник и писател. — Б. пр. ↑

[7] Съдебната палата в Париж. — Б. пр. ↑

[8] Отлично, поздравявам ви. (фр.). — Б. пр. ↑

[9] Колко съм хубав. (фр.). — Б. пр. ↑

[10] Колко съм хубава. (фр.). — Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.